

Arrest

nr. 243 725 van 6 november 2020
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 30 juni 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 mei 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 juli 2020 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnen voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 december 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 25 mei 2020 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 3/12/2019 werd ingediend door:

Naam: B. (..)

Voornaam: W. (..)

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: 04.10.1997

Geboorteplaats: Tema

Rr: xxxxxxxxxx

Verblijvende te (..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan in functie van zijn (vermeende) Belgische vader, zijnde B. S. K. (..) (RR: xxxxxxxxx), in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

"§2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...) voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt over het recht van bewaring beschikt.'

Artikel 44 van het KB van 08.10.1981 stipuleert als volgt: 'De familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie zij zich voegen. Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantsschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd'

Verder bepaalt artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht tot slot stelt: 'Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.'

Krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht moet een buitenlandse akte, om erkend te worden, voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid. Haar rechtsgeldigheid moet worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht. In eerste instantie dient vastgesteld te worden dat betrokkene de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende heeft aangetoond.

Ter staving van de verwantschap legt betrokkene een geboorteakte voor afgeleverd op 28.12.2018. Uit de voorgelegde geboorteakte van betrokkene blijkt dat deze laattijdig geregistreerd werd nl. op 27.12.2018, meer dan 21 jaar na de geboorte van betrokkene op 4.10.1997. Echter, de inhoud van de akte wordt door onze diensten betwist overeenkomstig artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht. Immers, uit het voorgelegde paspoort van betrokkene blijkt een visumsticker, evenals een inreisstempel te ontbreken. We kunnen dus bijgevolg niet met zekerheid stellen wanneer betrokkene aangekomen is in Schengen en bij uitbreiding in België. Niets sluit uit dat de aanmaak van deze geboorteakte louter werd ondernomen omwille van verblijfsrechtelijke redenen. Niets sluit uit dat

betrokkene iemand heeft gezocht met de Belgische nationaliteit om die persoon op een geboorteakte te laten zetten en vervolgens verblijfsrecht aan te ontfangen. Indien immers betrokkene daadwerkelijk de zoon zou zijn van een Belg, dan mag worden verwacht dat betrokkene de gezinshereniging aanvroege bij de bevoegde ambassade en met een visum gezinshereniging naar België reisde. Het houdt geen steek dat betrokkene eerst illegaal Schengen zou binnen reizen, met alle gevaren onderweg en enorme bedragen die aan mensensmokkelaars moeten betaald worden, om zich nadien te realiseren dat hij eigenlijk niet illegaal in Europa hoeft te verblijven, gezien hij een Belgische vader heeft. Gezien een dergelijke geboorteakte puur op verklaring kan worden opgesteld, dient de akte beschouwd te worden als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Deze redenering vindt steun in de informatie die te vinden is in: 'Home Office UK Border Agency, GHANA Country of Origin Information (COI) Report, 11may 2012'. Hierin wordt namelijk gesteld dat deze gebruiken vaak voorkomend zijn: "The majority of registrations are not made at the time of birth, and often no registration is made until an individual requires a birth certificate for immigration purposes. Registrations not made within one year of an individual's birth are not reliable evidence relationship, since registration, including late registration, may often be accomplished upon demand, with little or no supporting documentation required." Het is dus vrij makkelijk, en zonder grondig onderzoek naar de echtheid van de inhoud, om geboorteakten op te laten maken door de Ghanese autoriteiten. Het is redelijk te stellen dat dit ook hier het geval is, waardoor onze diensten de inhoud van de akte betwisten overeenkomstig artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (wetsontduiking). Er kan trouwens ook dienstig opgemerkt worden dat, bij een aanvraag gezinshereniging vanuit Ghana, systematisch gevraagd wordt om een DNA-analyse alvorens wordt overgegaan tot het afgeven van een visum gezinshereniging. Ook om die reden stemt de hele situatie tot weinig vertrouwen. Betrokkene heeft door zich niet te wenden tot de bevoegde ambassade, de DNA-procedure succesvol omzeild.

Overigens dient opgemerkt te worden dat betrokkene ouder is dan 21 jaar en dus ten laste moet zijn van de referentiepersoon, dit overeenkomstig artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980. Dit veronderstelt dat betrokkene van in zijn land van herkomst of origine en voorafgaandelijk aan de aanvraag gezinshereniging aantoonde financieel en/of materieel afhankelijk te zijn geweest van de referentiepersoon. Vooreerst kan bij gebrek aan een visum en inreisstempel niet worden vastgesteld sinds wanneer de referentiepersoon in Schengen is aangekomen. Hij kan evengoed al jaren in een andere lidstaat hebben verbleven en zelf in zijn levensonderhoud hebben voorzien. Voor zover het toch om een recente inreis zou gaan, dient te worden vastgesteld dat de afhankelijkheid van betrokkene tot de referentiepersoon helemaal niet werd bewezen. De voorgelegde bewijsdocumenten spreken elkaar immers tegen.

- Het document met de titel 'Ghana Revenue Authority, Tax Clearance certificate' bevat inhoud die tegenstrijdig is. Aanvankelijk staat er dat de situatie van betrokkene van 2019 werd bekeken. Daarover wordt gezegd dat hij niet werkte, geen inkomen ontving en vandaar geen schulden heeft als belastingbetaler. Verder staat er dat hij tot en met 2018 de belastingen heeft betaald voor dewelke hij verantwoordelijk was. In de samenvatting betreffende de 3 laatste aanslagjaren staat dan ineens dat hij geen inkomen heeft gehad gedurende de laatste 3 jaar, waaronder het jaar 2018. Dit houdt uiteraard geen steek. Ofwel heeft hij de belastingen die hij voor 2018 verschuldigd was, betaald ofwel diende hij er geen te betalen. Voor zover deze inconsistentie een vergissing zou betreffen, quod non, dient opgemerkt te worden dat nergens in het attest iets is opgenomen over de eigendom van onroerende goederen. Niets sluit aldus uit dat de man eigenaar is van onroerende goederen op die manier in zijn levensonderhoud voorzorg en/of als vermogend dient beschouwd te worden.

- In de (laattijdig geregistreerde) geboorteakte staat dat mijnheer als beroep heeft 'zakenman'. Deze vermelding is uiteraard ook tegenstrijdig aan het voorgaande attest. Het houdt geen steek dat de vermeende moeder van betrokkene bij de laattijdige aangifte van haar zoon betrokkene als zakenman zou omschrijven indien hij al jaren geen economische activiteit meer zou gehad hebben.

- Bewijs van het overmaken van geldsommen via Ria Belgium voor de periode 2016 tot 2018 op onregelmatige basis: nl. 160 € op 2.09.2016, 200 € op 5.12.2016, 100 € op 6.05.2017, 100 € op 2.06.2017, 100 € op 11.07.2017, 180 € op 11.09.2017, 220 € op 7.11.2017, 150 € op 1.01.2018, 150 € op 3.02.2018 en tenslotte 150 € op 9.03.2018. Op zich valt van het overmaken van deze geldsommen uiteraard niet af te leiden waarvoor ze waren bestemd. Indien betrokkene zakenman was kan het hier ook om een aantal zakelijke transacties zijn gegaan. Vanaf mei 2017 valt er dan wel enige regelmaat te ontdekken, echter de financiële afhankelijkheid houdt kennelijk compleet op na maart 2018. De eerste keer dat betrokkene zich aanmeldde in België om gezinshereniging aan te vragen dateert van 25.03.2019. Dat wil dus zeggen dat betrokkene tussen maart 2018 en maart 2019 geen enkel bewijs van afhankelijkheid heeft voorgelegd. Hij moet dus wel degelijk voorafgaandelijk aan de aanvraag gezinshereniging in zijn eigen levensonderhoud hebben voorzien. Bij gebrek aan inreisstempel kan niet worden vastgesteld of dit nog in zijn land van origine was, of eventueel in een andere lidstaat.

Het gegeven dat betrokkene sedert 25/03/2019 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst

Geen van de andere voorgelegde documenten doet afbreuk aan deze vaststellingen. Gezien het geheel van de voorgelegde documenten kan er niet toe besloten worden dat er een afhankelijkheidsrelatie van in het land van herkomst bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“1. Eerste middel : Schending van het art. 27 W.I.P.R., van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting. Manifeste beoordelingsfout

1.1.

IN HOOFDORDE

Dat verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied in hoofdzaak geweigerd omdat verzoeker een geboorteakte heeft voorgelegd welke laattijdig werd geregistreerd, nl. 21 jaar na zijn geboorte en de afstamming tussen verzoeker en de referentiepersoon (zijn vader) niet voldoende zou zijn aangetoond.

Echter heeft verzoeker op 25 maart 2019 een eerste aanvraag ingediend tot het bekomen van een verblijfskaart van familielid van een Unieburger.

Bij beslissing dd. 7 oktober 2019 werd deze aanvraag afgewezen omwille van het feit dat verzoeker niet afdoende had aangetoond dat hij ten laste was van de referentiepersoon en zijn onvermogen in het land van herkomst onvoldoende zou zijn aangetoond.

De afstamming van verzoeker werd door verweerder echter niet betwist.

Bijgevolg heeft verweerder de afstamming van verzoeker reeds impliciet erkend in zijn beslissing van 25 maart 2019 en kunnen er thans geen vragen meer worden gesteld omtrent de afstamming van verzoeker, nu verzoeker thans exact dezelfde geboorteakte heeft voorgelegd als bij zijn eerste aanvraag in maart 2019.

Verweerder kan thans niet dienstig aanvoeren dat de geboorteakte van verzoeker niet kan aanvaard worden omdat deze 21 jaar na zijn geboorte werd opgemaakt, terwijl verweerder eerder wel deze geboorteakte als legitiem beschouwde en de afstamming van verzoeker als aangetoond beschouwde.

Verweerder kan dan ook niet terugkomen op zijn eerder genomen beslissing, temeer steeds dezelfde geboorteakte werd voorgelegd.

Aangezien de afstamming van verzoeker als vaststaand werd beschouwd, is de bestreden beslissing dan ook foutief gemotiveerd wanneer thans op grond van dezelfde geboorteakte vragen worden gesteld omtrent deze geboorteakte en de afstamming van verzoeker.

Dat de bestreden beslissing dan ook manifest foutief is gemotiveerd en dan ook een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 21 juli 1991.

1.2.

IN ONDERGESCHIKTE ORDE

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3

van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing .

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing minstens niet afdoende is.

Zo wordt verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied in hoofdzaak geweigerd omdat verzoeker een geboorteakte heeft voorgelegd welke laattijdig werd geregistreerd, nl. 21 jaar na zijn geboorte.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoeker, uitsluitend gebaseerd op het feit dat de geboorteakte laattijdig geregistreerd zou zijn en er geen visumsticker of inreisstempel in zijn paspoort zich bevindt geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

1.3.

Dat door verweerder geenszins een grondig voorafgaandelijk onderzoek werd ingesteld overeenkomstig art. 27 W.I.P.R. waartoe verweerder gehouden is.

Een buitenlandse akte kan in België worden erkend indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 (artikel 27, § 1, eerste lid W.I.P.R.).

Er moet dus worden nagegaan of :

- a) het recht dat het W.I.P.R. aanwijst, gerespecteerd is
- b) er geen strijdigheid is met de openbare orde (artikel 21 W.I.P.R.);
- c) er geen sprake is van wetsontduiking (artikel 18 W.I.P.R.).

Verweerder dient dus de rechtsgeldigheid van de door verzoeker neergelegde geboorteakte na te gaan overeenkomstig het recht van de plaats waar de geboorteakte werd opgesteld, dus m.a.w. overeenkomstig het Ghanese recht.

Verweerder diende dus voorafgaandelijk na te gaan of overeenkomstig het Ghanese recht de door verzoeker neergelegde geboorteakte een rechtsgeldige geboorteakte is.

Dit is in casu door verweerder niet gebeurd.

De loutere bewering dat met een laattijdige geboorteregistratie geen rekening kan worden gehouden bij het vaststellen van de afstamming en dat geen visumsticker of inreisstempel in zijn paspoort zich bevindt, kan geenszins beschouwd worden als een afdoende motivatie waardoor de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen worden geschonden.

Geenszins wordt door verweerder de bevoegde Ghanese wetbepalingen weergegeven waaruit blijkt dat een laattijdige registratie of de vaststelling dat er geen visumsticker of inreisstempel in zijn paspoort zich bevindt, de echtheid of de geldigheid van een Ghanese geboorteakte aantast, een gevaar betekent voor de openbare orde of een vorm is van wetsontduiking.

Verweerders bewering dat met een laattijdige geboorteregistratie geen rekening kan worden gehouden en verweerders vaststelling dat een visumsticker of inreisstempel in het paspoort ontbreekt, tonen geenszins aan dat verweerder de rechtsgeldigheid van de door verzoekers neergelegde geboorteakte heeft getoetst aan het Ghanese recht.

Door verweerder werd evenmin nagegaan of de geboorteakte gelegaliseerd werd door de bevoegde autoriteiten of voorzien is van een apostille.

1.4.

Geenszins worden door verweerder de bevoegde Ghanese wetbepalingen weergegeven waaruit blijkt dat een laattijdige registratie of het ontbreken van een visumsticker of inreisstempel in het paspoort de echtheid of de geldigheid van een Ghanese geboorteakte aantast, een gevaar betekent voor de openbare orde of een vorm is van wetsontduiking.

Verzoekster verwijst naar een rapport van de Immigration and Refugee Board of Canada: "Ghana: The "Certified Copy of Entry into Registry of Births" certificate; a description of its colour, size and seals; whether the format has changed since 2003; procedures for renewal or re-issuance; who is authorized to sign the Register of Births and Deaths and whether this varies from one region to another; security features (20032006)", waarin de vorm en inhoud van de in Ghana opgestelde "certified copy of entry in register of birth" wordt beschreven en waaruit duidelijk kan afgeleid worden dat een laattijdige geboorteregistratie in Ghana een meer dan normale zaak is :

"The US Department of State also indicates that most Ghanaians do not register at birth and only do so when a birth certificate is needed for immigration purposes (8 June 2006)".

Dat verweerder heeft nagelaten te onderzoeken of de voorgelegde akte overeenkomstig het toepasselijke recht, met name het Ghanese, een rechtsgeldige geboorteakte betreft.

Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van het art. 27 WIPR, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting en verzoekers rechten van verdediging.

1.5.

Verzoeker wil verwijzen naar ondermeer de arresten dd. 22.10.2015 nr. 155 101, dd. 26.10.2015 nr. 155 239 en dd. 16.08.2016 nr. 173 184 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin werd gesteld dat de loutere bewering in de bestreden beslissing dat een laattijdige geboorteregistratie geen draagkrachtige motivering uitmaakt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat uit de bestreden beslissing zelfs niet blijkt aan de hand van welk recht de gemachtigde de rechtsgeldigheid en de echtheid is nagegaan en geenszins blijkt of de gemachtigde gemeend heeft dat de "laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen" overeenkomstig dit niet nader bepaald toepasselijk recht de echtheid of geldigheid van de akte aantast, een gevaar betekent voor de openbare orde dan wel een vorm is van wetsontduiking.

Verzoeker is van oordeel dat de vaststelling dat dat er geen inreisstempel of visumsticker in het paspoort van verzoeker zou zijn ingebracht, geen afbreuk doet aan voormelde vaststellingen.

1.6.

Tenslotte kan de motivering van verweerder al evenmin weerhouden worden wanneer gesteld wordt dat bij gebrek aan een inreisstempel in verzoekers nationaal paspoort, er niet kan worden vastgesteld sinds wanneer verzoeker in Europa en bij uitbreiding in België verblijft

Dat verzoeker een eerste maal gezinshereniging heeft aangevraagd op 25 maart 2019 en verweerder geenszins heeft aangetoond dat verzoeker zich reeds eerder in Europa bevond, wat door verzoeker ook ten stelligste betwist wordt.

Bovendien werd door de referentiepersoon jarenlang geld overgemaakt naar zijn zoon in Ghana, waaruit blijkt dat deze ook effectief in Ghana verbleef, zoals ook blijkt uit de voorgelegde bewijzen van het verzendingsbewijzen.

Het feit dat de referentiepersoon reeds sinds 2016 geld overmaakte aan verzoeker, toont overigens eens te meer hun band aan, nu de referentiepersoon reeds voor de aankomst van verzoeker in België contact met hem had en hem zelfs geld opstuurde.

Al evenmin kan de bewering worden weerhouden dat er niet kan uitgesloten worden dat verzoeker op het moment van de registratie van zijn geboorte reeds contact had met de referentiepersoon, die verblijfsrecht heeft in België, en dat verzoeker omwille van verblijfsrechtelijke redenen deze akte heeft laten aanmaken om via zijn zogenaamde verwantschap verblijfsrecht te kunnen verkrijgen.

Ook terzake kan worden opgemerkt dat door verweerder geenszins wordt aangetoond dat er geen verwantschap bestaat tussen verzoeker en de referentiepersoon, wel integendeel. De referentiepersoon is de biologische vader van verzoeker en verzoeker heeft bovendien bezit van staat ten aanzien van de referentiepersoon.

Dat zij elkaar reeds kenden van voor de aankomst van verzoeker in België, wordt overigens eens te meer aangetoond door het feit dat de referentiepersoon reeds in 2016 geld aan verzoeker overmaakt, zoals voorafgaandelijks reeds uiteengezet.

Bovendien, indien verweerder twijfels had omtrent de afstammingsband tussen verzoeker en de referentiepersoon, had hij verzoeker moeten vragen om een DNA onderzoek te laten uitvoeren teneinde alle twijfel omtrent de afstamming weg te nemen.

Verweerder heeft dit niet gedaan, doch nam – zonder enig bewijs en louter op grond van vermoedens – een negatieve beslissing ten aanzien van verzoeker, zodat de bestreden beslissing duidelijk een schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht. Dat er hierdoor tevens sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk

onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJSS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat verweerder verzoeker dan ook diende uit te nodigen aan de hand van een DNA onderzoek zijn afstamming te bewijzen, in plaats van zonder meer de aanvraag gezinshereniging van verzoeker te weigeren wegens twijfels omtrent zijn afstamming.

Dat de bestreden beslissing dan ook de zorgvuldigheidsplicht schendt en een manifeste beoordelingsfout inhoudt, zodat deze dient vernietigd te worden."

2.2. Verzoekende partij diende een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Belg, en legde daarbij een Ghanese geboorteakte voor als bewijs van de bloedverwantschap met die referentiepersoon. Aldus speelt in casu artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR, dat luidt als volgt:

"§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid."

De artikelen 18 en 21 van het WIPR, waarnaar in deze bepaling wordt verwezen, luiden als volgt:

Artikel 18:

"Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht."

Artikel 21:

"De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast."

Het wordt niet betwist dat de verwerende partij, in de uitoefening van haar bevoegdheid inzake het recht op verblijf van meer dan drie maanden op basis van de bloedverwantschap met een Belg op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, ingevolge de voormelde bepalingen de erkenning van de voorgelegde buitenlandse authentieke akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

De Raad benadrukt ter zake dat zijn rechtsmacht overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, is uitgesloten indien de wetgever tegen de beslissing van de administratieve overheid een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken. Tegen de weigering tot erkenning van de in het geding zijnde buitenlandse geboorteakte staat, overeenkomstig artikel 27, §1, vierde lid van het WIPR een beroep open bij de familierechtbank. De Raad heeft derhalve geen rechtsmacht om zich uit te spreken over de wettigheid van de weigering tot erkenning van de bedoelde akte op zich.

Dit gegeven neemt echter niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid juncto artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet de wettigheid moet beoordelen van de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en aldus kan nagaan of deze deugdelijk gemotiveerd is (cf. RvS 18 maart 2009, nr. 191.552; RvS 4 november 2013, nr. 225.311).

2.3. Verzoekende partij wijst erop dat bij een eerdere verblijfsaanvraag die werd afgewezen zij eveneens gebruik heeft gemaakt van dezelfde geboorteakte en dat toen de afstamming niet betwist werd. Zij meent dat de verwerende partij hierop dan ook niet kan terugkomen en de afstamming ook nu moet aanvaarden.

2.4. De Raad wijst er evenwel op dat de verwerende partij gehouden is de wet toe te passen - het is de verwerende partij immers niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F) - en bijgevolg in casu dient te beoordelen of verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden om op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet verblijfsrecht te verkrijgen. Daartoe is vereist dat verzoekende partij in de eerste plaats aantoonst dat zij een bloed- of aanverwant is van de referentiepersoon. Het loutere gegeven dat de verwerende partij bij een eerdere aanvraag geen voorbehoud heeft gemaakt wat betreft de geboorteakte, maakt niet dat zij bij een nieuwe aanvraag deze geboorteakte niet meer in vraag kan stellen. Het betoog van verzoekende partij kan niet gevolgd worden.

2.5. Verzoekende partij betoogt verder dat de gegeven motivering niet afdoende is nu de beslissing uitsluitend gebaseerd is op de vaststelling dat de geboorteakte laattijdig geregistreerd zou zijn en er geen visumsticker of inreisstempel te vinden is in het paspoort.

2.6. Uit de hiervoor geciteerde bepalingen van het WIPR blijkt dat de verwerende partij, met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR, kan weigeren een buitenlandse akte te erkennen wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Met andere woorden: de verwerende partij is niet alleen gerechtigd om de echtheid van de buitenlandse akte te onderzoeken -met name of zij voldoet aan de voorwaarden die volgens het recht van de staat waarin zij is opgesteld nodig zijn voor haar echtheid- maar ook de rechtsgeldigheid ervan door deze te onderwerpen aan een inhoudelijke controle, de zgn. conflictenrechtelijke controle, waarbij wordt nagegaan of er geen sprake is van wetsontduiking of onverenigbaarheid met de openbare orde.

In de bestreden beslissing wordt in de eerste plaats verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, met name naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, alsook naar artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit. De verwerende partij weigert het verblijf van meer dan drie maanden omdat niet is voldaan aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden, vermeld in voornoemde artikelen, meer bepaald omdat verzoekende partij de bloedverwantschap met de referentiepersoon in functie van wie zij het verblijfsrecht aanvraagt onvoldoende heeft aangetoond, nu de voorgelegde Ghanese geboorteakte niet kan worden erkend. De inhoud van de akte wordt betwist op grond van artikel 18 van het WIPR. De verwerende partij geeft eerst de concrete redenen weer op grond waarvan zij de inhoud van de geboorteakte betwist. Zo wordt gemotiveerd dat de akte laattijdig werd geregistreerd, met name meer dan eenentwintig jaar na de geboorte van verzoekende partij, dat uit het voorgelegde paspoort geen visum noch een inreisstempel blijkt en aldus niet blijkt wanneer verzoekende partij precies haar land van herkomst heeft verlaten. Het is dan ook niet uitgesloten dat verzoekende partij iemand in België heeft gezocht om op de geboorteakte te laten zetten en daar verblijfsrecht aan te ontfangen. Immers, indien zij werkelijk de zoon zou zijn van een Belg, dan kan van haar verwacht worden dat zij gezinshereniging aanvroeg bij de ambassade en met een visum naar België afreisde. De bestreden beslissing stelt verder: *“Het houdt geen steek dat betrokkene eerst illegaal Schengen zou binnen reizen, met alle gevaren onderweg en enorme bedragen die aan mensensmokkelaars moeten betaald worden, om zich nadien te realiseren dat hij eigenlijk niet illegaal in Europa hoeft te verblijven, gezien hij een Belgische vader heeft. Gezien een dergelijke geboorteakte puur op verklaring kan worden opgesteld, dient de akte beschouwd te worden als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Deze redenering vindt steun in de informatie die te vinden is in: ‘Home Office UK Border Agency, GHANA Country of Origin Information (COI) Report, 11may 2012’. Hierin wordt namelijk gesteld dat deze gebruiken vaak voorkomend zijn: “The majority of registrations are not made at the time of birth, and often no registration is made until an individual requires a birth certificate for immigration purposes. Registrations not made within one year of an individual's birth are not reliable evidence relationship, since registration, including late registration,*

may often be accomplished upon demand, with little or no supporting documentation required.” Het is dus vrij makkelijk, en zonder grondig onderzoek naar de echtheid van de inhoud, om geboorteakten op te laten maken door de Ghanese autoriteiten. Het is redelijk te stellen dat dit ook hier het geval is, waardoor onze diensten de inhoud van de akte betwisten overeenkomstig artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (wetsontduiking). Er kan trouwens ook dienstig opgemerkt worden dat, bij een aanvraag gezinshereniging vanuit Ghana, systematisch gevraagd wordt om een DNA-analyse alvorens wordt overgegaan tot het afgeven van een visum gezinshereniging. Ook om die reden stemt de hele situatie tot weinig vertrouwen. Betrokkene heeft door zich niet te wenden tot de bevoegde ambassade, de DNA-procedure succesvol omzeild.”

Uit het geheel van deze motieven blijkt aldus dat de gemachtigde van oordeel is, op grond van de voormelde vaststellingen dat er sprake is van wetsontduiking, overeenkomstig artikel 18 van het WIPR, als een wettelijke concretisering van de algemene theorie van het internationaal privaatrecht die de overheid de mogelijkheid biedt geen rekening te houden met aanknopingsfactoren die de partijen op kunstmatige wijze hebben gecreëerd, louter om te ontsnappen aan het normaal toepasselijk recht.

Verzoekende partij toont derhalve niet aan dat de beslissing niet afdoende werd gemotiveerd omdat niet zou zijn verwezen naar het toepasselijke Ghanese recht.

2.7. De verwijzing naar het rapport waaruit verzoekende partij in het verzoekschrift citeert kan ook geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Immers ontkent de verwerende partij niet dat laattijdige geboorteregistraties in Ghana gebruikelijk zijn – dit blijkt immers al uit de informatie waaruit de verwerende partij in de bestreden beslissing citeert – maar wijst zij erop dat net om die reden de daarin opgenomen informatie niet betrouwbaar is als bewijs van verwantschap omdat dergelijke registraties vaak gebeuren louter op basis van verklaringen zonder ondersteunend bewijs. In casu blijkt ook niet dat de laattijdige geboorteregistratie niet louter op basis van verklaringen is gebeurd.

2.8. Wat betreft de verwijzing naar rechtspraak van de Raad, moet worden vastgesteld dat deze betrekking had op een motivering die niet analoog is aan deze die thans wordt gevisieerd, zodat ze alleen al om die reden niet dienstig is.

2.9. Ook haar kritiek op de motivering dat niet blijkt wanneer verzoekende partij precies naar Europa, en bij uitbreiding België is gekomen, kan geen afbreuk doen aan de bevindingen inzake de afstamming. Verzoekende partij toont met haar betoog immers geenszins aan dat het geenszins is uitgesloten dat zij iemand heeft gezocht met de Belgische identiteit om op haar geboorteakte te laten zetten. Verzoekende partij betwist immers in het geheel de vaststelling niet dat het niet logisch is dat indien men werkelijk de afstammeling is van een Belg, men er toch voor opteert om illegaal naar Europa te reizen terwijl men perfect een visum gezinshereniging had kunnen aanvragen. De verwerende partij betwist verder ook niet dat verzoekende partij in het verleden wel in Ghana verbleven heeft, maar wijst op de onlogische gang van zaken hetgeen afbreuk doet aan de voorgehouden afstammingsband. Daarbij mag ook niet uit het oog verloren worden dat de verwerende partij erop wijst dat bij een aanvraag gezinshereniging vanuit Ghana systematisch een DNA-analyse gevraagd wordt en dat door zich niet te wenden tot de bevoegde ambassade verzoekende partij deze DNA-procedure succesvol omzeild heeft. Haar betoog dat zij de referentiepersoon al kende toen zij nog in Ghana zou verbleven hebben, doet aan deze vaststelling geen afbreuk. De kritiek verder dat de verwerende partij maar een DNA-test had moeten vragen indien zij twijfels had bij de afstammingsband, is in het licht van voorgaande geenszins ernstig nu verzoekende partij duidelijk zelf het afleggen van een DNA-test vermeden heeft door geen aanvraag via reguliere weg in te dienen. Daarenboven is het de verzoekende partij die haar afstammingsband moet bewijzen en komt het haar toe, wanneer daar terecht aan wordt getwijfeld, de afstammingsband met onbetwistbare bewijzen aan te tonen. Het staat haar vrij daartoe een DNA-test te laten doen.

Zoals duidelijk blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij omstandig gemotiveerd waarom geen geloof gehecht kan worden aan de voorgehouden afstammingsband. De subjectieve overtuiging van verzoekende partij dat zij wel de biologische zoon is van de referentiepersoon doet daar uiteraard geen afbreuk aan.

In de mate dat verzoekende partij met haar kritiek de Raad in wezen vraagt om na te gaan of de verwerende partij onterecht de erkenning van de buitenlandse geboorteakte heeft geweigerd op grond van artikel 18 van het WIPR moet door de Raad worden benadrukt dat hij geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, Le Conseil d'Etat,

Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer de verwerende partij beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR de erkenning van een buitenlandse geboorteakte te weigeren op grond van artikel 18 van het WIPR, dan ontstaat een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). Er dient daarenboven worden herhaald dat de wetgever in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de rechtsgeldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging in de bestreden beslissing dat de buitenlandse geboorteakte in België niet erkend wordt omdat de inhoud van dit officieel document wordt betwist overeenkomstig artikel 18 van het WIPR (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). Gelezen in deze zin is het middel niet ontvankelijk.

De Raad stelt vast dat de bestreden weigeringsbeslissing op afdoende wijze wordt onderbouwd door de vaststelling dat verzoekende partij de bloedverwantschap met de referentiepersoon in functie van wie zij het verblijfsrecht aanvraagt niet voldoende heeft aangetoond, zoals wordt voorgeschreven in artikel 40ter van diezelfde wet in samenlezing met artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit, nu de verwerende partij de inhoud van de voorgelegde geboorteakte betwist op grond van artikel 18 van het WIPR.

2.10. Het eerste middel kan niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

2.11. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“2. Tweede middel : Schending van de artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980; schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen.

2.1.

Dat de bestreden beslissing ten onrechte opwerpt dat in casu niet aan de voorwaarden van artikel 40ter Vw. werd voldaan, zodat de aanvraag gezinshereniging van verzoeker dient te worden afgewezen.

Verzoeker heeft echter wel degelijk alle voorwaarden zoals voorzien in artikel 40ter Vw. voldaan. Meer bepaald stelt artikel 40ter Vw. het volgende :

“Art. 40 § 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld”.

2.2.

Dat de bestreden beslissing opwerpt dat verzoeker ten laste dient te zijn van de referentiepersoon, wat in casu niet zou bewezen zijn.

Vooreerst is het niet duidelijk wanneer verzoeker Schengen zou zijn binnen gereisd en zou hij evengoed enkele jaren in een andere lidstaat verbleven kunnen hebben en aldaar in zijn eigen onderhoud hebben voorzien. Verder zouden de voorgelegde documenten elkaar tegenspreken.

Dat verzoeker stortingsbewijzen heeft voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon minstens tot maart 2018 geld aan hem overmaakte in Ghana, zodat verzoeker minstens tot maart 2018 in Ghana verbleef. Aangezien hij in maart 2019 een eerste aanvraag gezinshereniging deed, is het duidelijk dat verzoeker onmiddellijk vanuit Ghana naar België is gekomen en niet in een andere lidstaat verbleven heeft.

Voorts heeft verzoeker verschillende documenten voorgelegd waaruit blijkt dat hij behoeftig was in Ghana en ten laste was van de referentiepersoon.

Meer bepaald heeft verzoeker een attest voorgelegd, ‘Ghana Revenue Authority, Taks Clearance certificate’ waaruit blijkt dat verzoeker niet werkte in Ghana, geen inkomen ontving en geen schulden heeft als belastingbetaler, evenals diverse stortingsbewijzen.

Hieruit blijkt dan ook genoegzaam dat verzoeker geen inkomsten had in Ghana en door zijn Belgische vader onderhouden werd.

Dat in casu verzoeker aan de in artikel 40ter Vw. gestelde voorwaarden heeft voldaan, zodat de bestreden beslissing manifest foutief gemotiveerd is waar gesteld wordt dat de aanvraag gezinshereniging van verzoeker geweigerd wordt omdat niet aan de voorwaarden van artikel 40ter Vw. werd voldaan.

Dat de bestreden beslissing opwerpt dat verzoeker niet voldoende zou hebben aangetoond dat hij ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst.

Dat het ‘ten laste zijn’ van een descendent ouder dan 21 jaar een voorwaarde is welke wordt gesteld in artikel 40bis Vw. en niet in artikel 40ter Vw.

Dat de bestreden beslissing dan ook manifest verkeerd gemotiveerd is en een schending inhoudt van artikel 40ter Vw. en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bijgevolg dient vernietigd te worden.”

2.12. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar tweede middel in essentie kritiek uit op de motivering dat zij niet afdoende heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon. Zoals evenwel uit de bespreking van het eerste middel is gebleken is verzoekende partij er niet in geslaagd afbreuk te doen aan het motief dat de afstammingsband met de referentiepersoon niet is aangetoond. Dit is een determinerend motief dat de bestreden beslissing kan dragen. De overige motieven betreffen aldus overbodige motieven zodat de eventuele gegrondheid van de kritiek daartegen niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is dan ook geen noodzaak om deze kritiek te onderzoeken. Het tweede middel is niet dienstig.

2.13. In een derde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“3. Derde middel : Schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950) en van het proportionaliteitsbeginsel

Dat, als gevolg van de aan verzoeker betekende beslissing zonder bevel om het grondgebied te verlaten, verzoeker niet langer in België kan verblijven en België dient te verlaten en van zijn in België wonende vader wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel .

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoekster gepleegde inbreuken .

Dat de beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij zijn leven opnieuw heeft opgebouwd, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing. Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoeker."

2.14. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekende partij de bloedverwantschap ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende heeft aangetoond. Verzoekende partij kan zich dus in de huidige stand van zaken niet zonder meer beroepen op een gezinsleven met de Belgische referentiepersoon, nu niet is aangetoond dat de referentiepersoon daadwerkelijk haar vader is.

Wat voorts het argument betreft dat verzoekende partij een privéleven zou hebben opgebouwd, moet erop worden gewezen dat het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. De Raad stelt vast dat verzoekende partij haar sociale belangen niet concretiseert of enigszins duidt, terwijl de normale binding die ontstaat met België enkel door een zekere verblijfsduur, op zich niet voldoende is om aannemelijk te maken dat er in casu sprake is van een beschermenswaardig privéleven.

2.15. Gelet op het voorgaande, en nog daargelaten de vaststelling dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel in zich draagt, moet worden vastgesteld dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet is aangetoond omdat verzoekende partij geen blijk geeft van een beschermenswaardig gezins- en/of privéleven in de zin van deze bepaling. Het derde middel kan niet worden aangenomen.

2.16. In een vierde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"4. Vierde Middel : Schending van het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht en van verzoeksters rechten van verdediging

Verzoeker wil verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Dat verzoeker, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie. Dat dit in casu niet is gebeurd.

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor, temeer daar verzoeker wenst herenigd te worden met zijn vader en dus met zijn kerngezin.

Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging.”

2.17. Artikel 1 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging luidt als volgt:

“Artikel 1

Het doel van deze richtlijn is de voorwaarden te bepalen voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven.”

Deze richtlijn is niet van toepassing op de situatie van een derdelander die zich wenst te herenigen met een Belg, zoals in casu. Verzoekende partij kan zich dus niet dienstig op de bepalingen van de richtlijn beroepen.

Waar verzoekende partij verder in het algemeen betoogt dat zij had moeten worden gehoord, moet erop worden gewezen dat de bestreden beslissing het resultaat is van een aanvraag die door verzoekende partij werd ingediend en waarbij zij de mogelijkheid had om alle elementen die haar aanspraken zouden kunnen ondersteunen aan het bestuur ter kennis te brengen. De doelstelling van de hoorplicht werd hiermee dus gehonoreerd. Verzoekende partij toont dan ook niet aan dat zij voorafgaand aan de bestreden beslissing bijkomend moest worden gehoord en maakt overigens evenmin aannemelijk dat zij nog elementen had kunnen bijbrengen die het besluitvormingsproces in een andere richting had kunnen sturen. In die zin toont zij niet aan dat zij een belang heeft bij deze grief.

2.18. Het vierde middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER